

Khắc Khẩu

Đạo trước tôi có dịp ghé thăm nhà vợ chồng người bạn. Mới bước đến cửa, tôi đã nghe tiếng ồn ào trong nhà vọng ra. Tiếng chị vợ hét lên đánh đá, tiếng anh bạn quát lại, gầm gừ nghe cũng dễ sợ. Tôi ngần ngại muốn quay về nhưng đã lỡ đến, nên đành bấm chuông. Trong nhà bỗng im bật, không còn tiếng nào. Rồi anh bạn mở cửa, thấy tôi toét cười, chị bạn cũng đơn đả chào đón, mặt mày hớn hờ, không còn dấu tích gì của cuộc cãi vã sôi động mới vài giây trước! Hai vợ chồng như không có chuyện gì xảy ra, tiếp đón bạn, hiền hòa, vui vẻ, cười nói huyên thuyên, âu yếm nhau trước mặt khách, như cặp vợ chồng mới cưới! Tôi cũng làm như không hề nghe tiếng hai người chỏng nhau tận tình trước khi bước vào nhà. Nhưng trong lòng không khỏi ngạc nhiên. Không lẽ mình chưa già đã bị ảo giác, nghe bậy chằng? Hay vợ chồng anh bạn đều có tài đóng kịch giỏi, che dấu mọi chuyện trước mặt khách?

Mấy hôm sau đi ăn trưa, gặp lại anh bạn đi một mình, tôi hỏi ngay về chuyện nghe tiếng hai người cãi nhau mấy hôm trước khi lại chơi nhà. Anh bạn cười:

- Chuyện bình thường, toa ơi! Vợ chồng moa khắc khẩu, mở miệng là cãi nhau, nói qua nói lại, không ai nhường ai. Người ngoài nghe thấy to tiếng, thực ra là vợ chồng moa nói chuyện với nhau như vậy! Mười năm rồi, riết thành quen! Không cãi nhau lại thấy nhà sao im lặng quá. Vợ moa mà nói năng nhỏ nhẹ là moa phải đưa đi bác sĩ khám bệnh ngay. Phải có gì bệnh hoạn, bất thường, mới nói êm ái được!

Tôi hỏi lại:

- Toa không đùa đấy chứ? Cãi nhau suốt ngày mà ở với nhau mãi đến bây giờ à!

Anh bạn trả lời:

- Duyên số hết toa à! Mà giòng họ nhà moa đều như thế hết mới lạ chứ! Từ bao nhiêu đời rồi, ông cố, ông tổ lấy vợ đều khắc khẩu với nhau, xuống đến đời moa, rồi con cái cũng rứa hết! Moa nghe kể lại, có ông thầy địa lý ghé ngang làng nhà ông cố moa, xem mộ của tổ tiên, phán rằng: "*Mộ này có rễ của cây đa cổ thụ mấy trăm năm rồi, mọc rễ lớn chạy qua cửa địa khẩu, nên con cái lấy chồng lấy vợ đều mắc phải chuyện khắc khẩu với nhau hết! Không tránh khỏi được!*" Ông thầy địa lý này học nghề từ ông Tả Ao nên phán câu nào là đúng ngay phóc, không sai vào đâu được! Để moa kể cho toa nghe chuyện ông bác moa, mới là thần sầu quỷ khốc!

Bác moa là con trai trưởng tộc của giòng họ nhà moa. Ông đẹp trai, nghệ sĩ, đàn giỏi, hát hay, được lên Hà Nội học. Ông có mối tình lớn lắm. Nhưng ông nội moa rất nghiêm khắc, bắt ông về để lấy vợ là con gái một ông bá hộ làng gần đó. Bác moa không dám cãi, thời xưa mà, đành gặt lệ dứt mối tình lớn, về quê lấy vợ, dù không biết người đó là ai!

Khi rước dâu về nhà, ăn tiệc linh đình rồi, hai vợ chồng tân hôn động phòng. Gần sáng, mọi người thấy cô dâu chạy ra bù lu bù loa. Hóa ra bác moa bất tỉnh trên giường, nằm ngay đơ không nhúc nhích. Cạo gió, thoa dầu loạn cào cào, hồi lâu ông mới tỉnh. Chỉ thấy ông thều thào:

- Sao nó dữ quá vậy! Thầy mẹ giết con rồi!

Không biết chuyện gì xảy ra đêm đó, nhưng bây giờ ai cũng thấy rõ là bác gái moa không phải bình thường, dữ tợn loại chằng ăn trần cuốn, không phải đùa! Ông nội moa cho người dò hỏi, tìm hiểu về cô con dâu mới.

Làng của bác gái moa là làng cách quê nhà moa vài chục cây số. Con gái làng này đều cao lớn, đúng cỡ, gái làng phải cao hơn thước bảy, to con, khỏe mạnh, thêm tât lắm lời, dữ tợn, không bao giờ chịu thua ai nửa câu nửa bước. Nghe chuyện kể khi mới lớn, có lần bác gái moa bị ông bố bắt đi từ đầu làng đến cuối làng cùng với cô em gái, để chửi một người vay tiền quýt nợ ông bá hộ. Ông này buộc giây vào cổ hai cô con gái, cầm roi bắt hai cô đọc bài về ông sáng tác để chửi tên quýt nợ. Ông cầm chai rượu tu từng ngụm rồi ngất ngưỡng quát roi phạt cô nào đọc sai. Hai cô gào lên, chửi đích danh tên quýt nợ từ đầu làng đến cuối làng, ai cũng ra xem, con nít bu quanh, vui như ngày hội! Tay quýt nợ bị vố này, xấu hổ quá, không còn mặt mũi nào, phải bỏ làng, bỏ xứ đi ngay, không bao giờ dám trở lại!

Kể vậy để biết là bác gái moa dữ tợn đến chừng nào! Nhưng ông bác moa cũng không phải người sợ vợ. Ông khó tính ra gì. Lại thêm nổi uất ức mất mối tình lớn trong đời, nên ông đổ diết vào bà vợ. Thế là oánh nhau, cãi nhau, thượng cẳng chân hạ cẳng tay liên tu bất tận. Chỉ lạ là cứ khi nào có trận lớn lắm, đổ máu đầu, bầm tím

hết tay chân, y kỳ là 9 tháng 10 ngày sau lại có thêm đứa con ra đời! Cứ thế, hai ông bà bác vẫn ở với nhau, có đến 12 người con, kỷ niệm cho những trận quần thảo bán sống bán chết!

Ông bố moa kể lại, có lần hai vợ chồng ông bác cãi nhau dữ quá, bà bác đòi về quê nhà, không ở với chồng nữa. Bác trai bắt bố moa đi theo để hộ tống đưa bà này về quê bố mẹ. Nửa đường hai bên tiếp tục chửi nhau inh ỏi. Bác gái moa dọa nhảy xuống sông tự tử. Ông bố moa định giữ tay bà để can không cho xuống bờ sông nhưng bác moa ngăn lại không cho, để mặc bác gái vừa la hét, khóc lóc quyết chí xuống sông trầm mình. Ông bác moa trên bờ lâm bầm khẩn vái: “*Xuống nữa đi! Xuống nữa đi!*” Bà ấy lội xuống sông thật, ngập vai rồi ngập đến đầu, lâu lâu quay lại xem chồng mình nói gì hay chạy xuống cản hay không. Chỉ thấy bác moa lạnh như tiền, đứng thản nhiên ngắm nhìn bà vợ trầm mình xuống sông thật, không thấy tăm hơi đâu. Ông bác moa thở phào, ra về nhẹ nhõm. Nhưng rồi ông giật bản mình. Vì bác gái moa đang bơi như rái cá, bơi đúng một vòng rồi lên bờ! Hóa ra bà này bơi giỏi, làm sao trầm mình dưới sông cho nổi! Sau đó hai người yên lặng, không thấy cãi nhau gì nữa, người trước kẻ sau, cất bước về làng!

Kể cho toa nghe chuyện ông bác để toa thấy chuyện vợ chồng moa có thâm thía gì đâu! Có khắc khẩu với nhau, chẳng qua là chuyện mờ mả, chuyện duyên số trời định cả, không tránh khỏi được. Nhưng toa biết không. Moa quen rồi, nên không cãi nhau lại thấy như thiếu thiếu một cái gì! Nhà im lặng thấy sao buồn tẻ quá! Nên moa và bà xã đều vặn volume to tiếng với nhau cho vui cửa vui nhà mà thôi! Lại đối đáp nhau chan chát nên đầu óc làm việc không bao giờ bị Alzheimer được. Toa biết không? Moa vốn tính tình cao ngạo. Bà xã biết hết những nhược điểm của moa nên moa nói câu nào bà chặn họng câu đó. Giở giọng kiêu ngạo là bà quạt ngay, không để moa có dịp tự cao tự đắc. Nên moa phải cảm ơn bà xã dạy dỗ moa được như ngày nay. Thành người khiêm tốn, hiểu biết cuộc đời. Là nhờ bà xã moa cả đó toa ơi!

Lại còn chuyện này nữa! Đời vốn tẻ nhạt. Nên cãi nhau, khắc khẩu nhau là thêm gia vị cho cuộc sống. Mà spicy chính là sex đó toa! Yêu nhau lắm là cắn nhau đau! Nhưng cãi nhau lắm lại yêu nhau nhiều. Hiểu chưa nào! Trông toa có vẻ tằm tối quá! Tối nay về cãi nhau với vợ một trận long trời lở đất đi thì hiểu ra ngay nghe không toa!